

Dames en heren, jongens en meisjes,

Een jaar geleden maakten we voor het eerst mee, dat de traditionele dodenherdenking op 4 mei, niet door kon gaan. Ons land was al wekenlang in een 'intelligente lockdown' vanwege het coronavirus. Voor een keer geen samenkomst; als alternatief een filmpje via social media. Niet leuk, wel grappig om een keer te doen. Ik herinner me het onverwacht applaus uit aangrenzende tuinen toen de trompettist signaal taptoe speelde. Twee maal, zodat het zeker goed op film stond.

We zijn nu een jaar verder en weer kunnen we niet samen onze doden herdenken. Weer zullen we het moeten doen met een filmpje. Zoals ik zei: vorig jaar was het niet leuk, maar het had wel iets omdat het anders, nieuw was. Dat gevoel heb ik nu helemaal niet. Ik mis de aanwezigheid van al die mensen rondom het monument: van de gildebroeders, de leden van de harmonie, van onze veteranen. Ik mis u. We hebben het niet meer over een 'intelligente lockdown'. We hebben een avondklok en een knellende lockdown gehad. Om de paar weken nieuwe plannen over het openen van de samenleving, maar helaas blijven de maatregelen van kracht. Telkens ambitieuze vaccinatiestrategieën en tegenvallende prikresultaten. We werken thuis, of we zitten maar thuis. Zo min mogelijk contact.

Geen bezoek; niet van familie, niet van vrienden. Wij hebben onze zoon en kleindochter in Frankrijk ook al 10 maanden niet gezien. Dat doet pijn.

Een jaar geleden zagen we licht aan het einde van de tunnel. Nu wordt ons verteld dat er licht is aan het einde van de tunnel. Je zou er somber van worden. Terecht? 27 inwoners van onze gemeente zijn overleden als gevolg van een coronabesmetting. 27 mensen, die niet meer onder ons zijn. 27 maal verdriet bij familie, vrienden. 27 maal niet of nauwelijks afscheid kunnen nemen van dierbare naasten. Dat doet pijn. Veel pijn. Het beste dat wij kunnen doen is meeleven, laten merken dat we het verdriet meevoelen.

Je zult maar ondernemer zijn en je bedrijf, café, winkel moeten sluiten. Jouw onderneming, die je met zoveel energie hebt opgebouwd, achteruit zien gaan; om zien vallen. Gelukkig is ons land zo welvarend, dat we met regelingen vaak de hoogste nood kunnen lenigen. Voor wie tussen wal en schip dreigt te vallen, springt de gemeente bij. En natuurlijk kopen wij nu lokaal, zodat we solidair zijn met onze eigen ondernemers.

Mensen, die niet mobiel zijn en thuis uitkijken naar een volgende bezoeker, voelen zich nu, nog meer eenzaam. Eén bezoeker per dag, als die al komt, is niets voor wie gewend is mensen om zich heen te hebben. Daarom word ik blij van initiatieven om mensen een kop soep te brengen. Niet vanwege de soep; ook in deze coronatijd hebben we eten in overvloed. Maar vanwege het gebaar; even dat contact, aandacht.

Ik zie heel veel mensen in ons dorp bezig met elkaar. Bezig met hulp bieden waar die nodig is. Bezig met aandacht geven waar die nodig is. Ik zie veel mensen bezig om alternatieven te bieden voor de activiteiten die ons dorp zo'n fijn dorp maken om in te wonen: carnaval, koningsdag, de avondwandelvierdaagse. Steeds weer zoeken we wegen om samen te doen wat wel kan. Daar word ik blij van, want alles wat we samen doen maakt onze gemeenschap sterker.

"Samen tegen corona" is geen loze kreet! De dingen die ik hiervoor noemde, zoals medeleven betuigen, aandacht geven aan elkaar, activiteiten voor de mensen in het dorp. Het is allemaal "Samen tegen corona".

We weten dat we deze strijd gaan winnen. Hoe meer we samen doen, hoe eerder en sterker zal onze overwinning zijn. Corona beperkt onze vrijheid, maar het is geen oorlog. We zijn veilig en kunnen vrij zijn in gedachte, geloof, geaardheid. In een oorlog kan dat niet. We kunnen heel veel doen, om onze eigen veiligheid en die van de mensen om ons heen te beschermen. Door ons gewoon aan de maatregelen te houden. Ook al is dat soms lastig. Doe het voor jezelf; doe het voor elkaar.

De Tweede Wereldoorlog duurde vier tot vijf jaar. Mensen hebben in die tijd veel moeten missen; kenden veel beperkingen. Ieder jaar opnieuw herdenken we op 4 mei de mensen, die hun leven hebben gegeven voor onze vrijheid. Ook nu vraag ik daarvoor uw aandacht. Meer dan ooit realiseren wij ons de waarde van die vrijheid. Meer dan ooit realiseren we ons ook het belang van de inzet van onze militairen om bij te dragen aan vrede en veiligheid op andere plekken in de wereld.

Net zo belangrijk vind ik de inzet van de vele harde werkers in de ziekenhuizen, op de scholen, in de test- en de priklocaties en op al die andere plekken waar extra inzet nodig is. Al die gemotiveerde mensen zetten zich in om ons te beschermen tegen en te bevrijden van corona. Van ons vraagt dat volhouden. Volhouden om zoveel mogelijk thuis te blijven. Volhouden om 1,5 meter afstand te houden, handen te wassen, een mondkapje te dragen. Volhouden om niet meer bezoekers te ontvangen dan toegestaan. Volhouden! Des te eerder zullen we de bevrijding van het coronavirus kunnen vieren.

*Hans Gaillard,
Burgemeester Son en Breugel*

**OP 4 EN 5 MEI
STAAN WE
SAMEN STIL
BIJ VRIJHEID**

